

over 20 cm. Tværsnit (o: de almindelige ufarlige glatte Træaksler i Vindmøller) fra de Drivværksdele, som kræves dækkede.

c. Ligesom Loven af 1889 har Lovforslaget holdt sine Forskrifter for de højst forskelligartede Arbejdsmaskiner i stor Almindelighed. At man har ombyttet Udtrykket „Arbejdere, der betjene dem“ med „Personer“, og at Ordene „kun ved Uforsigtighed“ ere udladte, er sket ud fra de samme Grunde, som ovenfor ere anførte. For at afværge de Farer, som erfaringsmæssigt rummes i en usolid Opstilling af Arbejdsmaskiner, har man foreslaaet at forlange disse anbragte saaledes, at de ikke uforsætlig lade sig forskyde. Ny er desuden Bestemmelsen om, at enhver Arbejdsmaskine, naar Tilsynet skønner det nødvendigt, skal være forsynet med selvstændig Udløsning, et Sikkerhedskrav, hvorpaa Fabriktilsynet lægger megen Vægt, og som man derfor — i Mangel af Hjemmel i den nugældende Maskinbeskyttelseslov — hidtil har maattet søge gennemført med Støtte i Fabriklovens § 4. Erfaringsmæssigt frembyder saadant Udrykkertøj paa eller umiddelbart ved Arbejdsmaskinen den bedste Betyrrelse mod, at et Ulykkestilfælde antager alvorligere Omfang, og man kan i saa Henseende henvise til de i de senere Aar af fremmede Stater gennemførte Maskinsikringsforskrifter (jfr. bl. a. det belgiske Dekret af 30. Marts 1905, det østrigske af 23. November 1905 samt en stor Del af de for de tyske »Berufsgenossenschaften« gældende Forskrifter). — Tilsynets Skøn er formentlig tilstrækkelig Sikkerhed for, at Kravet om selvstændig Udløsning ikke vil blive stillet, naar Undladelse heraf efter Maskinens Konstruktion og Anbringelse kan anses forsvarlig.

Til §§ 13 og 14.

Bestanddelene af disse Paragraffer ere overensstemmende — for Flertallets Vedkommende enslydende — med Bestanddele af den nugældende Lovs §§ 2, 3 og 6. Kun har man ment nu at burde gøre Fordringen om en forsvarlig Bredde og Højde af Færdsels gange mellem Maskiner ubetinget, ogsaa for alt bestaaende Anlæg, hvilket antageligt ikke tiltrænger nærmere Begrundelse, naar det bemærkes, at Kravet allerede er gennemført i saa godt som alle de Tilsynet underkastede Bedrifter.

Til § 15.

Heller ikke denne Paragraf, hvis Hovedindhold er hentet fra den ældre Lovs § 5,

rummer Ændringer, som kunne antages at faa vidererækkende Betydning.

I 1ste Stykke har man fjærnet den hidtil gældende Bestemmelse om, at der, forinden Kraftmaskinen sættes i Gang, skal være indløbet Svarsignal fra samtlige Arbejdsrum paa det af Maskinpasseren afgivne Startesignal. Sædvanligt bliver nemlig dette Paabud ikke fulgt, da det i de fleste Fabrikker føles hemmende for Driften, og nogen virkelig Kontrol med dets Overholdelse lader sig ifølge Sagens Natur vanskeligt udøve. Forøvrigt tør man sikkert uden Betænkelse opgave et saadant obligatorisk Svaresignal, naar det — som i 2det Stykke af § 15 foreslaaet — fremtidigt bliver Regelen, at hver Arbejdsmaskine er indrettet til Udløsning fra Drivværket. Som § 5, 2det Stykke, i Loven af 1889 er formuleret, har der hidtil været stillet enhver Bedrift frit Valg mellem Udrykningsapparater og et Stoppsignal til Maskinen.

At man ved en Tilføjelse i 4de Stykke af § 15 har paalagt Ejeren af en Kraftmaskine, der driver flere selvstændige Bedrifter, at sørge for, at Kravet om Udløsningsmidler i enhver af Bedrifterne er sket Fyldest, vil formentlig findes beføjet, ligesom at der i Paragraffens sidste Led er tillagt Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet en vis Dispensationsret.

Til § 16.

Den hidtil gældende Indskrænkning af Børns Beskæftigelse ved farlige Maskiner har, navnlig af Hensyn til Landbrugets Interesser, været meget lemfældig (jfr. § 4 i Loven af 1889). Naar man derimod nu mener at burde foreslaa et ubetinget Forbud mod, at skolepligtige Børn passe de af Loven omfattede Maskiner, og man samtidig har henstillet, at Forbudet mod at udføre særlig farligt Maskinarbejde fremtidigt skal gælde unge Personer lige indtil 18 Aars Alderen og — i Almindelighed — Kvinder uden Hensyn til disses Alder, har man — som ved Affattelsen af Lovforslaget i det hele taget — haft for Øje den Udvikling af Børne- og Kvindebeskyttelsen, der har præget Arbejderlovgivningen i de senere Aar, og som ogsaa har fundet Udtryk andetsteds i nærværende Lovforslag (jfr. Kap. IV).

Til § 17.

Paragraffen svarer til § 7, 1ste og 2det Stykke, i den nugældende Lov (jfr. Kap. IV.). Det bemærkes, at der hidtil ikke er udfærdiget noget ubetinget Forbud imod Brugen af visse Arter af Maskiner. Derimod er der ved Bekendtgørelse Nr. 55 af 11. April